

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἰναι μόνου.
 Γιὰ τὰ ξένα δημοῦς μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἄτοχ' ἐρί.

Ἦδη τριακοστὸν ματρονῆτας χρόνον
 ἐδρεύομεν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐξ' Ἰουνίου τοῦ μηνός,
 πελλῆς μαυρίας γεγονός.

Ἔτος χλιὰ καὶ ἑνῆκακόσα δεκαπέντε δοξασιμόν,
 ποῦ μὲ μάνταις εὐδοιούουσ ἀγαθὰ καὶ ἔγ' ὄ προσμένον.

Χλιὰ τρακόσα τριάντα καὶ ἕξη,
 πάλι τῆς Βράκας, παιδιὰ, θὰ φέξη.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Κι' ἔφερε Κυριακῆ,
 κι' ἦταν ἐκλογῶν ἡμέρα
 ἀπασῶν σπουδαιοτέρα.

Κι' ἔτραχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 ψηφοφόρων πληθὴ νέα,
 κι' ἄλλα στίφη νεχηναῖα.

Βράκα, Γούνα, Γούνα, Βράκα,
 καὶ μεγάλο πατατράκα,
 καὶ μεγάλη φασαρία.

Θάμα τρομακτικὸ,
 ὅτ' ὁ ποδᾶρι παζικὸ
 καὶ πολλῆ καββαλαρία.

Καὶ ὅτους τοίχους κολλημένα
 κατὶ μούτρα γυαλισμένα,
 κατὶ μούτρα νόστιμα.

Καὶ προγράμματα μεγάλα
 δίχως, Περικλῆ κεφάλια,
 νὰ πληρώνουν πρόστιμα.

Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέη
 ἐκλογῶν μεγάλα κλέη
 τῶν Ρωμηῶν ἢ νέα πλάσις.

Κάθε τόσο καὶ γροθιαῖς,
 κάθε τόσο καὶ σπαθιαῖς,
 κάθε τόσο καὶ ἔπελάσεις.

Ἴππων ποδοβολητὸ
 καὶ βοῆς ἀλαλητὸ,
 τρόμοι καὶ αἰφνηθιασμοί.

Κι' εἰλειτούργουν ἐπὺς πρῶτα
 δίχως μὴ νὰ λείψη γιῶτα
 οἱ μεγάλοι μας θεομοί.

Καιρὸ τόσο ξεχασμένοι
 ἔγησαν οἱ συχωρεμένοι
 μὲς στῆς ἐκλογαῖς ξανά.

Καββαλάρηδες, πεζοί,
 εἰλοὶ φώναζαν μαζί:
 νάτους νάτους... ὡσαννά.

Τοὺς γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ἔφη,
 ποῦ τὴν ἀλλάξαν καιροί,
 τοὺς γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόφι
 τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή.

Σὰς γνωρίζω, ξεφουρνίζει
 ἕνας καὶ ἄλλος Μανωλιός,
 καὶ καλὰ μὲς ξεφουρνίζει
 καὶ φορεῖ τὰ ροῦχ' ἄλλοιός.

Τοὺς γνωρίζω, τοὺς γνωρίζω,
 τοὺς γαρτάρουν Ἀστυνόμοι,
 καὶ τὸ Γένος μακαρίζω
 γιὰ θεομοῦς, ποῦ ζοῦν ἀκόμη.

Τὸς γνωρίζω κι' ἀπ' τὸ στόμα,
ποῦ νυχθημερὸν δὲν κλαίνει
γιὰ τοῦ τόπου τὸ καλὸ.

Τὸς γνωρίζομεν ἀκόμα
κι' ἀπὸ κοντακιά, ποῦ λύνει
καθενὸς τὸν ἀφαλὸ.

Σήμερα καθεὶς χαιρέτω,
ἀδελφέ μου Περικλέτο,
μοῦχλας παλαιᾶς δομῆς.

Μεῖς σ' τὴν σωτηρίαν πάλιν
ἀνεστήθησαν καὶ πάλιν
μακαρίτικοι θεομοί.

Ἰτε, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ μὴν εἰσθε κευνενέδες,
ἀλλ' ἐγείρεσθ' εὐτυχεῖς.

Πᾶνε τόσαις ἀναρχαίαις,
κι' ἤλθην πάλιν εὐτυχαίαις
τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Κι' ἐγὼ θρέμμα τῶν Ἑλλήνων
μακαρίζω μὲ κυριούς
τοὺς θεομοὺς τοὺς μακαρίτους.

Κι' ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκείνων
ἐφορολόγησαι μὲ τρυποῦν
καὶ κοντάκια μὲ κτυποῦν.

Ἐάντων θεσμῶν τὴν ἐξουσία
ἐναγίζομαι θυσία,
γι' αὐτοὺς χάνω τὸ κεφάλι μου.

Καὶ σ' αὐτοὺς προσφέρω πάλι
τὸ θυλένιο τὸ κεφάλι,
τὰ πλεωρὰ, τὸν ἀφαλὸ μου.

Β'

Π. —

Κι' ἦταν Κυριακὴ
λίαν σημαντικὴ.
Καὶ κόρακας μὲ παῖνα
ἐκρωζαν σ' τὴν Καλλιόπολι,
κι' ἔτρεχαν σ' τὴν Ἀθήνα
διάφοροι περιπόλοι.

Ἄγκυρα, Γούνα, Βράκια,
ἐφώναζαν καὶ ἔβνοι,
καὶ τρόμον ἀπροξένει
φρουρούσα σακαράκια.

Καὶ τῶν θεσμῶν τὸ πνεῦμα τηροῦντας στρατιῶται
χάριν τῆς Πολιτείας
εἰς δρόμους καὶ πλατείας
περιπέλουσαν τότε.

᾿Ω! τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας!...
τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως
κι' ἐγὼ κλεινὸς πολίτης.

Πήγαινα σ' τὴ δουλειά μου
μ' ἔλη τὴ φαμελιά μου
ἐξένοστος φαμελίτης.

Μεῖσα σ' τὸν τόσον σάλον
ἐγραφα κι' ἔνα κι' ἄλλον
σ' τὴν τρῶπια μου πατοῦνα.

Κι' ἐπήγαινα, βρὰ βλάκα,
χωρὶς νὰ λέω Βράκια,
χωρὶς νὰ λέω Γούνα.

᾿Όταν φρουροὶ γειναῖοι μὲ μῆνιν καὶ θυμὸν
ἐλαίνουσιν καθ' ἡμῶν,
καὶ γυμνωμένῃν σπάθῃν κυττάζω Δαιμοκλέους,
καὶ τοὺς θεομοὺς δοξάζω τῆς γῆς αὐτῆς τοῦ κλέους,
ἐφαγα κοντακία πῖσιν κι' ἐμπρὸς ἀβρὰ
σὰν κήρυξ εὐνομίας τοσοῦτον Ζηλευτῆς,
μὲ λόγχῃν δ' ἐκιντήθη καὶ μία μου πλεωρὰ
κι' εὐθέως μόνον ὕδωρ ἐξήλθεν ἐξ αὐτῆς.

Γ'

Φ. —

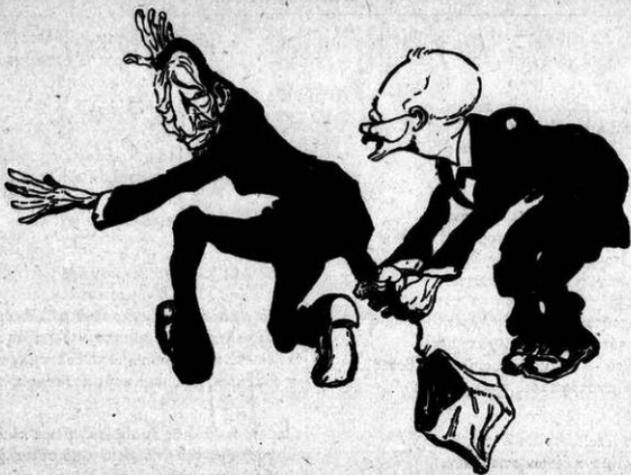
Τί χαρὰ μᾶς περιμένει...
'στὼν παθῶν τὸν καταρράκτη
μόνη μας παρηγοριά.

Ἔμενε γὰρ μᾶς κρυμμένη
σὰν τὴν σπῖθα μὲς σ' τὴν στάκτη
τῶν θεσμῶν ἡ Λευθεριά.

Κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ: τί κρῖμα,
ποῦ τῆς Νίκης δ' Στρατὸς
ἐγινε καὶ τώρα θῆμα
γιὰ τὰ κόμματα κι' αὐτὸς.

Νεοὶ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
στήνουν τρῶπια τρανά,
καὶ κολλοῦνε τενεκέδες
'στῶν σκυλιῶν τὰ πσιναῖα.

Μεῖς σ' τὴν τόση συμφορὰ μᾶς
ἐναβερῆκαμε κυριούς,

**Ἡ Βρόσκα, ποῦ παθε πολλά,
στὴ Γούνα τενεκὲ κολλᾷ.**

ποῦ γεμίζουν τὰν τερά μας
ἀπὸ λόγους σωτηρίους.

Πλήρεις πάθους παραφόρου
ἤσαν πολλοὶ φωτιὰ,
κι ἔπως φύλλα φθινοπώρου
ἐσοκορπίζοντο χαρτιὰ.

Τί σωτήρων νέων σιμήσας!...
τί Κυριακὴ μεγάλη!...
κι ὁ Βελλόπουλος ἐκείνος
περὶ τῶν θεσμῶν ἐλάλει.

Κι ἔφεταν καρπακισαίς,
καὶ πολλοὶ τῶν ἀλλοφύλων
ἐγευθῆκαν κοντακισαίς
καὶ τῆς γνέσεως τὸ ξύλον.

Μὰς ἴσους χρόνους τοὺς κακοὺς
πάλι τενεκῶν ἦσαι,
καὶ γελοῦν ἐπιταχόντας.

Παρηγόρει μερικὸς,
ποῦ δὲν εἶχαν διέλυον τόχη
κι ἔμειναν ἐπιλαχόντας.

Ἐκλείσε λαὸν μαυρίλα
τόσα στέματα στωμίλα.
Μὰ κι' ὁ τῆς Ἀμφίσης Γάτος
ἤπηγε τώρα κατὰ κράτος.

Ἐμαυρίσθησαν καὶ Γάτοι,
μὰ καὶ ποιντικοὶ βαρβᾶτοι,
ποῦ χαλοῦνε τὸ κρεββάτι.

Π.—Κι' ἔταν τὰ ποτελέσματα κατέφθασαν τὰ πρῶτα
ἰστὸ Καμπαρὲ τῆς Χαραυγῆς ἐσοῦσαν τὰ φῶτα.
Κι' ὀπτόταν καὶ τὰ δευτέρα, κι' ὀπτόταν καὶ τὰ τρίτα
ἀνήγγειλαν σὰ μερικὸς πῶς ἴστησαν ἰστην πῆτα,
τότε μὲς ἰστῆς ἐλπίδες τῶν ἐκῦταξαν τῆς φροῦδαις
τὰ σύμβολα τῶν ἀετῶν νὰ γίνουιν καλζακούδαις.

Κι' ἄκουσα τότε κοπετὸ
καὶ κόσμος ἐτραγοῦδα:
κωττάξτε τὸν ἀετὸ,
ποῦ γινε καλζακούδα.

Κι' ἐξημέρωσε Δευτέρα,
μαύρη γιὰ πολλοὺς ἡμέρα,
κι ἔκλειαν σπαρακτικὰ.

Καὶ καμπόσα νυκτοπόλλα
μὲ τῆς χαραυγῆς τὴν ποῦλα
ἐκραῦσαν τρομακτικὰ.

Ὅμως μὲς ἰστην ἀγωνίαν,
ποῦχε κάθε πατριώτης,
ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν
ἀνηγγέλθη νίκη πρᾶτης,

καὶ τὸ κράτος τῶν θεσμῶν ἐλείπει τούργησ' ἄλευθέρως
ὅπως σὲ κανένα μέρος.

Σκυθρωπὸς μὴ κανένας σὰς μείνη,
νίκης τώρα μεγάλη χαρά,
κι' ἐκατάλασαν τώρα κι' ἐκείνοι
τί σημαίνουν θεσμοὶ μὴ φορά.

Καὶ μὰς λέει καθὼς φαυμαρόνος
πῶς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους συγχρόνως
καὶ Νεότουρκοὶ βγήκαν γνωστοί,
τοῦ γνωστοῦ Κομητάτου πιστοί.

Καὶ σὲ τούτους ὀφειλομένον χρέη,
καὶ σὲ τούτους ἀς γίνουν χατήρια,
μὰ θάλθουν μὲ τοὺς Τούρκους κι' Ἑβραῖοι,
γαλικὰ, μαστραπάδες, ποτήρια.

Τί χαρὰ μας!... θάλθουν ἴσθι Βουλῆ
κι' ὀποκαίματα ξένων σπουδαία,
καὶ μαζί μας κι' αὐτὰ, Φασουλή,
τὴν Μεγάλῃ θάφάλουν Ἰδέα.

Ἐστὴ Βουλῆ μας, ξυλένε παλάβα,
Τουρκαλάδων θ' ἀκούς λακραντί,
μὰ θά γίνῃ κι' Ἑβραϊκὴ χάβα
καὶ μεγάλο τοιφούτ-πατιρντί.

Ε.

Φ. — Κι' ἔμεις λοιπὸν ὀφείλοντες ὑπὲρ θεσμῶν φωνῆν
δεχθῶμεν τὸν Χαφοῦ Μεχμέτ καὶ τὸν Χεσαμενίν.

Τούτους κι' ἐκεῖνος ἀδελφός,
κι' ἀς φατισθοῦν κι' αὐτοὶ μὲ φῶς
μὰς κρυμμένης σπίθας.

Ἐ' ὄλους τόνισωμεν φθὴν,
ἐδγῆκε κι' ὁ Κεμαλεδὴν
καὶ κάποιος Κολοκῦθας

Κι' ἂν τοῦτα κολοκῦθια
δὲν εἶναι, παλαβέ,
κι' ἂν δόουμε τῶρ' ἀλήθεια
καὶ τούτους ὡς πατέρας,
τότε μολὼν λαβέ
νέων τροπαίων γέρας.

Λεχθῶμεν καὶ μονάχοι μας, μὰ καὶ μετὰ πολλῶν
τὸν Δραάμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Χάμ, τὸν Ζαβουλών,
κι' ἄλλους Ἰσραηλίτας
καὶ φίλους συμπολίτας.

Καὶ τοῦτο νὰ καθίσουν
ἴσθας ἔθρας μ' ἄσπασμοῦς,
κι' ὄλοι νὰ συνειθίσουν
τοῦ κράτους τοὺς θεσμοῦς.

Πολλῆς μαυρίλας συμφορὰ
κἄτι πουλάκια κλαίει,
κἄτι πουλάκια θλιθερὰ
μοιρολογοῦν καὶ λένε:

Ἐμεις κι' ἂν μαυριστήκαμε σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
δὲν δίνομε παντάρα.

Ἐμεις ἀποφασίσαμε κανένα μὴν' ἀκόμα
νὰ μείνωμε ἴσθὰ πράγματα, κι' ὄχι τότε ποῖς τὸ ξέρει
ἂν δὲν θά καρδαμώσωμε τὸ δόλο μας τὸ κόμμα
μ' ἀνεξαρτήτους μερικούς καὶ φίλους τοῦ Λευτέρη.

Ἐμεις κι' ἂν μὰς ἐμαύρισαν, μωρὲ παιδιὰ, τὸ μάτι,
δὲν χάνομε τὸν μοῦσουλα, μὰ σὲ καλὰ τρυφοῦμε,
ἔμεις ἀποφασίσαμε ἴσθις Βράκας τὸ γεινάτι
νὰ λέμε δίχως χωρατὰ πῶς πλειονοψηφοῦμε.
Κι' ὅταν μοιραίως τοῦ Βρακὰ μὲ ρίξ' ἡ συντροφία
νὰ πέσωμε τοῦλάχιστον μὲ πλειονοψηφία.

Μέσα ἴσθιν τόση λαύρα,
ἴσθις κάλπης τὴν μαυρίλα,
ποῦ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
λέν πῶς τὰ κάνει μαύρα,
τέτοια γλυκολαλεῖ
περίχαρο πουλί!

Κάτ' ἴσθὰ περιδόλια βαροῦνε τὰ βιολιά,
χορσεῖ: τὸ Ραλλάκι μ' ὀλόχρυσα μαλλιά.

Κι' ὁ Βρακὰς, ποῦ μὲ γαλήνῃ
ἔμεινε ἴσθι Μιτυλήνῃ
καὶ ἴσθι κτήμ' Ἀλεπουδέλῃ.

Κι' ἦτανε κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἐφιλάτης καὶ φοβέρα
μερικῶν ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐστὴν πρωταῖουσα γυρνῆ,
ποῦχε: σύννεφ' ἀπὸ σκάνῃ,
καὶ τὴν Ἀγκυρα ξανά
εἰς τοὺς ὄμους τοῦ σηκῶνε.

Καὶ τοῦ φωνάζουν ἔλα,
καὶ τοῦ φωνάζουν γέλα
ξανά σὰν τὴν Τζοκόντα.

Παῖος πελάγη πλέων,
χαῖρε, κι' ἐπῆρες πλέων
τῶν ἑκατὸν ἐγδόντα.